

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/625/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2314201919
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2314201919.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a členov senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Martin Holič, v právnej veci navrhovateľa: PROFÍ CREDIT Slovakia s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený advokátkou spoločnosťou: JUDr. Andrea Cviková s.r.o., Kubániho 16, Bratislava, proti odporkyňi: V. A., nar. XX.XX.XXXX, S. B. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne: VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, Šafárikovo nám. 7, Bratislava, zastúpená advokátom: JUDr. Bohdan Jakubis, Dobrovičova 13, Bratislava, o zaplatenie 990,51 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 5C 150/2014-40 zo dňa 23. júna 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporkyňi sa právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania vo výške 118,98 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka.

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním prvostupňový súd návrh zamietol a súd odporkyňi náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd po citácii § 492 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1, 2, ods. 3, ods. 4 zák. č. 258/2001 Z.z., § 517 ods. 2 O.z., § 4 ods. 8 zák. č. 250/2007 Z.z., § 39 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 O.z. a vecne tým, že Právny vzťah medzi účastníkmi založený predmetnou zmluvou o úvere je nevyhnutné posudzovať podľa zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy. (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 1M Cdo 1/2009)

Zmluva o revolvingovom úvere je zmluvou o úvere, ktorá bola uzatvorená v zmysle ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Keďže však odporkyňa uzavrela predmetnú zmluvu ako spotrebiteľ (§ 52 ods.

4 Obč. zák.), na daný právny vzťah sa vzťahujú ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa (zákona NR SR č. 250/2007 Z. z.), ktorý v § 3 ods. 3 ustanovuje, že každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Podľa § 4 ods. 8 z.č. 250/2007 Z.z., navrhovateľ nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

V zmysle zmluvy výška ročného úroku z úveru predstavovala podľa zmluvy 70,01 % ročne, pričom z internetovej stránky NBS boli priemerné úrokové miery z úverov od 1 do 5 rokov v apríli r. 2010 13,67%. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Súd považuje za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu prevyšujúcu priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami a ak veriteľ využije tieseň spotrebiteľa jeho neskúsenosť, ľahkomyseľnosť, rozrušenie, prípadne slabomyseľnosť. Aj pri nedbanlivosti veriteľa ide o vykorisťovanie spotrebiteľa a v takomto prípade je úverová zmluva v časti odplaty neplatná. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009).

Za dobré mravy možno považovať súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktorých dodržiavanie je často krát zabezpečované aj právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými mravnými a morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené závery súd považoval dohodu o úvere v časti odplaty pre rozpor s dobrými mravmi, pri ktorej bola dohodnutá výška úrokov 70,01 % a v prípade revolvingu 75,21 % ročne za absolútne neplatnú, vzhľadom k tomu, že podstatným spôsobom prevyšovali úroky, ktoré boli poskytované v čase uzavretia zmluvy peňažnými ústavmi.

Súd ďalej udáva, že podľa § 4 ods. 2 písm. i) z.č. 258/2001 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. I keď zmluva obsahuje počet splátok a splatnosť splátok, zmluva musí obsahovať aj uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, teda s rozčlenením jednotlivých čiastok, nestačí teda uviesť len celkovú výšku splátok. Predložená zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 30.04.2010 takýto konkrétny splátkový kalendár neobsahovala. Takáto informácia je pritom významná pre spotrebiteľa, najmä pokiaľ ide o jeho možnosť zhodnotiť na základe predloženého splátkového kalendára ekonomickosť poskytnutého úveru, posúdenie či požadovaný úrok za úver je pre neho výhodný, prijateľný, resp. aby spotrebiteľ bol schopný posúdiť celkovú výšku odplaty požadovanej navrhovateľom za poskytnutý úver. Nakoľko z predložených listinných dokladov vyplýva, že zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 30.04.2010 presnú výšku, počet, a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov neobsahovala, je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, teda len v hodnote poskytnutej sumy. V ďalšom súd poukazuje i na to, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje ani konečnú splatnosť úveru a to podľa ust. § 4 ods. 2 písm. g) z.č. 258/2001 Z.z., keď tu platí to isté, čo súd konštatoval už vyššie. Nakoľko odporca ako spotrebiteľ nemal k dispozícii splátkový kalendár, ktorý by mu prehľadne a jasne označoval jednotlivé splátky, to je ich splatnosť, výšku, z čoho pozostávajú, teda výšku úrokov a poplatkov a ani konečnú splatnosť, preto súd je toho názoru, že nebola splnená náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. i) a g) z.č. 258/2001 Z.z.

Nakoľko v zmluve (ktorá podľa zmluvných dojednaní v čl. 2 nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu dlžníka, spoludlžníka a veriteľa - teda v tomto prípade 30.04.2010) nebola splnená základná náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. i) a g) z.č. 258/2001 Z.z., podľa ktorých zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, teda rozčlenením jednotlivých čiastok, nie len výšku

splátok ako aj konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z..

Súd mal preukázané, že odporca uhradil navrhovateľovi 832,29 Eur. Nakoľko vzhľadom na už vyššie uvedené súd považuje úver za bezúročný a bez poplatkov (pre absenciu základných náležitostí zmluvy v zmysle § 4 ods. 2 z.č. 258/2001 Z.z., ale aj z dôvodu neplatnosti odplaty), a vzhľadom k tomu, že odporkyňa zaplatila na úvere, ktorý jej bol poskytnutý v sume 810 Eur (v skutočnosti však bola vyplatená suma 693,58 Eur po odrátaní odplaty za odklad troch splátok), súd zohľadňoval rozdiel medzi tým, čo odporkyňa dostala (693,58 Eur) a čo vrátila (832,29 Eur), keď je zjavné, že navrhovateľovi zaplatila viac ako mala a preto súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

K dohode o poskytnutí služby uzatvorenej podľa ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka z dôvodu možnosti odkladu troch splátok súd ešte udáva, ide o formulárovú zmluvu, ktorej podmienky opäť neboli individuálne dojednané a súd je toho názoru, že spotrebiteľ túto podpísal v rozrušení, pričom navrhovateľ využil a zneužil svoje postavenie, ľahkomyselnosť, rozrušenie, prípadne slabomyselnosť spotrebiteľa. Výška odplaty (116,42 Eur v prípade úveru a v prípade revolvingu 60,48 Eur), o ktorú mala byť započítaním odporkyňi vyplatená nižšia suma (693,58 Eur) ako bola dojednaná v zmluve (810 Eur) síce bola dopísaná ručne, v konečnom dôsledku však nie je zjavné akým spôsobom bola uvedená odplata vyčíslená. Jej výška sa však opäť súdu javí ako výška, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi pokiaľ jej výška dosahuje skoro trojnásobok mesačnej splátky, keď výška mesačnej splátky bola 43,40 Eur a to najmä s prihliadnutím na odklad troch splátok. Preto opäť súd poukazuje na to, že takéto dojednanie odplaty je v rozpore s ust. § 3 ods.1 OZ a v zmysle ust. § 39 OZ je neplatné. Tu súd poukazuje aj na rozhodnutie KS v Prešove pod č.k. 20Co 12/2012 zo dňa 16.10.2012, kde vyslovil, „ Úver je odplatný právny úkon. Ekonomickým cieľom finančného úveru (causa) je poskytnutie peňažných prostriedkov spravidla za odplatu (úroky) na určitú dobu za účelom ich ekonomického využitia podľa predstavy dlžníka alebo aj na dohodnutý účel. Ak ide o zmluvnú odmenu, potom odmena, resp. odplata za úver v rozsahu 85% resp. 88% zjavne vybočuje z rámca akéhokoľvek úverovania, ktoré by bolo akceptovateľné z hľadiska dobrých mravov a nie je dôvod na iné, ako úžerné označenie takýchto úrokov (porov. Rozhodnutie NS SR 5Cdo 26/11 o neplatnosti 48% úrokov pre rozpor s dobrými mravmi. Hmotnoprávny základ pre takýto záver dáva ustanovenie § 39 OZ“. Preto súd považoval už aj z vyššie uvedených dôvodov pri výške úveru ako sume poskytnutej odporkyňi v sume 693,58 Eur, ktorá zodpovedala sume vyplatenej. Preto vzhľadom k vyššie uvedenému súd nepovažuje nárok navrhovateľa za dôvodný a preto žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., keď odporkyňa ako procesne úspešný účastník má právo na náhradu trov konania, avšak nakoľko si žiadne neuplatnila a zo spisu jej žiadne nevyplývajú, súd o trovách konania rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom právnej zástupkyne a domáhal sa, aby odvolací súd z odvolacích dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. a), e), c), d) a f) rozsudok zmenil tak, že návrhu v celom rozsahu vyhovie, odporcu zaviazne na zapltenie žalovaných nárokov ako aj na zapltenie náhrady konania alternatívne rozsudok zruší v celom rozsahu, vec vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Navrhovateľ si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania za zapltený súdny poplatok za odvolanie a náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 71,39 eur vrátane DPH. Odvolateľ namieta závery súdu o neprimeraných úrokoch a rozpor s dobrými mravmi, argumentuje poukázaním na § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (30.04.2010) platilo, že ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov a nejde o spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú bankami za spotrebné úvery v mieste bydliska spotrebiteľa v čase uzavretia zmluvy. Vo veci posúdenia odplaty za požičanie peňažných prostriedkov sa má aplikovať § 3 ods. 10,11 zák. č. 258/2001 a § 1 ods. 1 Nariadenie vlády č. 238/2008 Z.z. Podľa odvolateľa spôsob, akým súd rozhodol, popiera nielen prvok predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, ale aj princíp legitímneho očakávania. Je nesporné, že výška odplaty dohodnutá v zmluve o revolvingovom úvere neprevyšuje maximálnu odplatu vo výške 79,08 %, ako právna úprava relevantne v čase uzavretia zmluvy pripúšťala. Preto je logicky vylúčené aj to, aby výška odplaty bola v rozpore s dobrými mravmi. Súd ponecháva nepovšimnuté tie ustanovenia, ktoré popierajú zákonnosť, vecnú správnosť a opodstatnenosť jeho postupu a samotného rozhodnutia vo veci. Podľa odvolateľa napadnutý

rozsudok vykazuje znaky arbitrárnosti. Odvolateľ je názoru, že výška odplaty za úver podľa zmluvy o revolvingovom úvere bola nižšia ako maximálne povolená odplata a teda v súlade s obmedzením vyplývajúcim zo zákona č. 258/2001 Z.z. Je nesprávny preto záver súdu, aby dohoda o odplate v zmluve o revolvingovom úvere bola neplatná, ak je táto dohoda v súlade s týmto ustanovením zákona ktoré stanovuje maximálnu výšku danej odplaty. Výška odplaty je v súlade s § 3 ods. 10 a 11 zák. č. 258/2001 Z.z. a žiadny rozpor so zákonom ohľadne výšky úrokov nenastal, preto závery súdu nie sú správne. Ani ustanovenie § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z. nebolo zo strany súdu správne vyložené a aplikované, pretože pre jeho aplikáciu sa vyžaduje absencia všetkých tam zdôraznených náležitostí, pokiaľ je uvedené „a“ podľa ods. 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), znamená to, že ide o podmienku vyžadujúcu, aby boli súčasne splnené nejaké podmienky, v tomto prípade aby chýbali tam uvedené náležitosti. Z napadnutého rozhodnutia nevyplýva zdôvodnenie toho, či súd sa zaoberal všetkým, na čo vo veci boli predložené listinné dôkazy. Odvolateľ dôvodil čl. 7 ods. 7.1 zmluvy o revolvingovom úvere, z ktorého vyplýva, že oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi predstavuje jeho neoddeliteľnú súčasť. Údaj o konečnej splatnosti úveru je uvedený v oznámení veriteľa, kde sa nachádza dátum splatnosti poslednej splátky. Z hľadiska významu tohto údaju a jeho zmyslu je nesporné, že ide o vyjadrenie tohto dátumu, kedy má dôjsť k úhrade úveru. Navrhovateľ preto tvrdí, že záver súdu o bezúročnom úvere a bez poplatkov nie je zákonným a správnym. Takáto požiadavka by podľa odvolateľa mala reálne a praktické opodstatnenie len vtedy, ak by istina, úroky alebo poplatky uhrádzali v iných termínoch splatnosti, rôznym počtom splátok a pod. Odvolateľ zdôraznil, že odporca dobrovoľne uzavrel dohodu o poskytnutí služby, zaplatil si za poskytnutie služby a následne túto službu aj reálne využil.

Odporkyňa odvolací návrh nepodala, k doručenému odvolaniu sa písomne nevyjadrila.

Vedľajší účastník na strane odporkyne sa vyjadril k odvolaniu navrhovateľa, v ktorom poukázal na § 52 ods. 2, 3, 4, § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka z ktorých vyplýva, že zmluva je svojou povahou spotrebiteľskou zmluvou a preto sa riadi režimom Občianskeho zákonníka. Vedľajší účastník poukázal na výšku ročnej úrokovej sadzby úveru vo výške 70% ako aj predpokladaný RPMN za úver vo výške 70% a takáto dohoda o výške úrokov alebo odmeny za poskytnutie úveru sa prieči dobrým mravom podľa § 39 Občianskeho zákonníka je neplatná. Zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere ktoré sú uvedené v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. K argumentu odvolateľa, že termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru sa nachádza v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi uvádza, že sa toto právo považuje v zmysle § 44 ods. 2 O.z. za nový návrh, ktorý však odporca nepodpísal a preto ním nemôže byť viazaný. Žiada preto, aby odvolací súd rozsudok potvrdil a priznal vedľajšiemu účastníkovi aj náhradu trov odvolacieho konania za dva úkony právnej služby po 51,45 eur a 2 x režijný paušál 8,04 eur.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) zverejnením termínu vyhlásenia rozhodnutia na úradnej tabuli súdu podľa § 156 ods. 3 O.s.p., preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania navrhovateľa bolo posúdiť, či prvostupňový súd rozhodol vo veci správne, ak žalobu zamietol z toho dôvodu, že predmetný úver pre chýbajúce náležitosti úverovej zmluvy považoval za bezúročný a bez poplatkov a to s poukazom na odvolacie argumenty uplatnené odvolateľom.

Počas odvolacieho konania podaním doručeným dňa 16.10.2014 oznámilo svoj vstup do konania na strane odporcov Občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV. Odporkyňa so vstupom vedľajšieho účastníka súhlasila, navrhovateľ sa nevyjadril.

Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.). Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa nezodpovedá postupu vyplývajúcemu z ust. § 132 O.s.p., pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor, alebo ktoré odporujú ust. § 122 až § 135 O.s.p. Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. je daný, ak súd prvého stupňa posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i v prevažnej miere správne právne posúdil.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom. Pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v prevažnom rozsahu zdieľa i právne závery prvostupňového súdu vo veci, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť, pretože súd prvého stupňa sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre túto časť rozhodnutia a odvolací súd sa s týmto odôvodnením súdu v prevažnej miere stotožňuje, k veci považuje za potrebné dodať iba nasledovné:

Navrhovateľ a odporkyňa uzavreli dňa 30.04.2010 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100029388, na základe ktorej bola dlžníkovi poskytnutá suma vo výške 810 Eur. Dlžník mal splácať pôžičku v pravidelných 42 mesačných splátkach po 43,40 Eur. Podľa tvrdenia navrhovateľa v návrhu na začatie konania do okamžitej splatnosti odporkyňa uhradila iba sumu 832,29 Eur.

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že sa jedná o spotrebiteľský úver, na ktorý sa vzťahujú príslušné ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách.

V zmysle § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať

g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,

i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (ods. 3 veta druhá).

Ustanovenie § 4 zákona 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch stanovuje, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu a taxatívne stanovuje, aké náležitosti musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať. Absencia niektorých týchto náležitostí nespôsobuje neplatnosť predmetnej zmluvy, ak už bol poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo ak bol dodaný tovar alebo poskytnutá služba, a to z dôvodu ochrany spotrebiteľa. Sankcia neplatnosti by totiž

neprimerane tvrdo dopadala na spotrebiteľa, ktorý by tým stratil výhodu splátok, a mohol by sa tak dostať do ťažko riešiteľnej situácie, pretože spravidla finančné prostriedky z úveru už použil a nemá možnosť ich bezprostredne splatiť v celej výške.

Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy namiesto sankcie neplatnosti zmluvy sankcionoval veriteľa tým, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (ods. 3 veta druhá).

Jednou z povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je aj konečná splatnosť spotrebiteľského úveru (§ 4 ods. 2 písm. g)), ako aj výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. i)). Zákonom stanovené presné členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru nie je svojvoľné, ale predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a zároveň aby si veriteľ voči dlžníkovi nemohol uplatňovať aj nároky, na ktoré nemá právo.

Súd prvého stupňa preto správne pristúpil k prieskumu, či zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch, a dospel k správne záveru, že predmetná zmluva neobsahuje základnú obsahovú náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. g) a i) zákona, preto v zmysle § 4 ods. 3 zákona poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Posúdiac vyššie citované ustanovenia zmluvy za použitia výkladu v zmysle cit. § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka podľa cit. § 4 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako prvostupňový, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje zákonom predpísanú náležitosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) citovaného zákona a to konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru. V texte zmluvy nie je obsiahnutý žiaden údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) citovaného zákona. Odvolací súd uzatvára, že s poukazom na znenie týchto ustanovení nepostačuje a nie je rozhodujúce, že z obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere by bolo možné dátum konečnej splatnosti vypočítať (tu možno aj s ťažkosťami, keďže v zmluve nie je s určitosťou uvedená splatnosť prvej splátky), keďže zákonodarca v citovanom ustanovení výslovne vyžaduje, aby zmluva obsahovala konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, čo v danom prípade splnené nebolo. V zmluve o spotrebiteľskom úvere nemusí byť nutne uvedený iba konkrétny dátum konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, keď konečná splatnosť môže byť v zmluve určená i iným spôsobom ako uvedením dátumu, avšak takým, ktorým je nesporne a jednoznačne určiteľný - vypočítateľný dátum splatnosti poslednej mesačnej splátky. V predmetnej zmluve ale údaj o konečnej splatnosti úveru nie je uvedený žiadnym spôsobom.

Pokiaľ sa odvolateľ odvoláva na Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, z ktorých termín konečnej splatnosti úveru má tiež vyplývať, je potrebné vychádzať z toho, že oznámenie veriteľa o schválení úveru navrhovateľ nemal pre odporcu ako dlžníka k dispozícii pri podpise zmluvy z jeho strany, ale až neskôr pri schválení úveru. Odporca tak tieto listiny nemal k dispozícii ku dňu, kedy zmluvu podpísal, teda nemal možnosť sa pred podpisom zmluvy s nimi oboznámiť, preto nemôžu tvoriť platnú prílohu zmluvy.

Súd prvého stupňa správne skonštatoval, že zmluva neobsahovala ani rozčlenenie splátok úveru na istinu, úroky a iné poplatky (§ 4 ods. 2 písm. i) zákona). Nerozčlenenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky nemôže byť považované za splnenie povinnosti, ktorá *expressis verbis* vyplývala z vyššie cit. ust. zákona o spotrebiteľských úveroch.

Keďže potom s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, v zmysle citovaného ust. § 4 ods. 2 písm. g) a i) v spojení s § 4 ods. 3 veta druhá Zákona o spotrebiteľských úveroch, je nevyhnutné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, pričom podľa dokladov predložených navrhovateľom, odporkyňa uhradila 832,29 Eur. Je teda zrejmé, že navrhovateľovi odporkyňa uhradila viac, než jej na spornom úvere bolo poskytnuté (poskytnutých 693,58 Eur, vrátaných 832,29 Eur). Preto súd správne návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

Ďalšie odvolacie argumenty navrhovateľa odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu navrhovateľa zaoberajúcu sa ďalšími, podľa súdu prvého stupňa absentujúcimi, podstatnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere účastníkov, už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

Odvolací súd potom rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom zamietajúcom výroku, vrátane výroku o trovách konania, s poukazom na konštatované, ako vecne správny, s použitím § 219 O.s.p. potvrdil.

V odvolacom konaní bola plne úspešná odporkyňa a preto jej v zmysle § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešnému navrhovateľovi. Keďže ale odporkyňa si právo na náhradu trov odvolacieho konania návrhom v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnila (podľa obsahu spisu mu v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli), odporkyni nebola náhrada trov odvolacieho konania priznaná.

Odvolací súd rozhodol o uplatnenej náhrade trov odvolacieho konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne podľa § 224 ods. 1, 2 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p., pretože navrhovateľ bol v odvolacom konaní neúspešný. Trovy konania vedľajšieho účastníka spočívajú v trovách právneho zastúpenia podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) za 2 úkony právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia, vyjadrenie vo veci zo dňa 13.11.2014 po 51,45 eur a 2- krát režijný paušál po 8,04 eur - spolu 118,98 eur podľa § 11 ods. 1, § 14 ods. 3 písm. b), § 16 ods. 3 vyhlášky. Podľa § 149 ods. 1 O.s.p. bola náhrada trov konania priznaná na účet advokáta vedľajšieho účastníka.

Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.